

Život s tlamokrytkou

Zprvu jsem zprávu o Kurňaviru nevěnoval tolik pozornosti, jak by bylo třeba, jenže se situace nějak začala hrotit a přišla první nařízení vlády. Zpozorněl jsem a zjistil, že vlastně nevím, kde koupit tlamokrytku.

Bádal jsem i na internetu a nastal bezvýchodný stav. Stal jsem se bezradným. Ale stalo se, že jsem byl poslední den v práci, než mne vyhostili do vejmenku mého bytu, že mi produkční Dáša věnovala takovou bílou, dezinfekční zapáchající, věc. Byla taková vypouklá, a kdybych byl malíř, udělal bych si na ni tlamičku šimpanzího samce. Byl jsem rád a dostal jsem nakázáno dělat z domova a do práce vůbec, ale vůbec nejezdít. Pracuji tedy z domova, ale nějak mi to nevádí.

Tak například: Ráno si udělám kafe, to bych si normálně udělal až v práci. A doma oblečen rovnou z postele, ale že se nám oteplují dny, že? ...Prosím, nepředstavujte si HyPulíka v negližé, mohli byste se dostat do dosti bizarních představ. Pak si u kávy zapálím cigáro, pozor: u počítače to v práci nelze! Mrknu na telefon a ono nic. Pustím si seriál a flákám se. To znamená, že nedělám nic: Válím se v křesle, popíjím kávu a čučím na film. To bych v práci již drahnou dobu

musel minimálně předstírat práci. I když: Býti v práci, tak není možnost nic nedělat, tam je stále co tvořit, vymýšlet a řešit. Jenže jsem doma.

Hurá: zvoní telefon a volá mi Kamil (selektorista, co tvoří vysílání Šlágr dvojky a sestavuje reklamní bloky). „Co je? Co potřebuješ?“ ptám se, neb budu vydělávat. (Jsem placen od hodiny vykonané práce). „Potřebuji upravit pořad. Jen rozstříhnout na menší části.“ Negližák HyPulík si sedá k počítači a v bezpečí domova a s nohama na stole tvoří pořad na druhý den. Jdu se obléci do pracovního oblečení: Svléknu noční úbor a už mám na jedné noze celou, na druhé půl nohavice. Volá Dáša. Zakopnu o nedooblečené kalhoty a málem si rozbiji tělesnou schránku, abych vzal telefon co nejdříve. A Dáša chce, abych sestříhal to, anebo ono. Udělám, ale dostávám hlad. Přichází rozhodnutí: Teď si pojedou nakoupit, neb mi chybí chleba, strouhanka, sádlo, maso na guláš a pivo na večer. „Smím odjet?“ ptám se sám sebe a pak mávnu rukou. Sednu do služebního vozu, jenž mi firma přidělila, a jedu na nákup.

Navlékám tlamokrytku a nestačím se divit. Ono to nějak divně smrdí a blbě se dýchá. No, přežil jsem těch patnáct

minut nákupu a přijel domů. Pochopil jsem. Ono to smrdí, aby to zabilo toho případného vetřelce. Ale očividně se to snaží zabít i mne. Uf, těžký nákup. A tak jsem začal plánovat: Zítřejší přežiji dušení tlamokrytkou a nakoupím si. Sepsal jsem dlouhatánský seznam, co si uvařím. Bude guláš, milánské špagety, bramboračka, bramborový salát s řízkem atd. Pivo a rum, abych měl zásoby na dlouhé diskuze s tatínkem po telefonu. Totiž - dáváme si s tátou telefonické, filozofické a i zbytečné debaty o elektronice, fotografii a teď bych mohl opsat milion našich témat. Bydlím na jihu Čech, on na severu. Ale voláme si téměř denně a vždy si dáme skleničku na zdraví, anebo jen pivo k pokecání.

Dnes jsem tatínkovi vyprávěl příběh: Jak je tlamokrytka výborný pomocník. Já jsem si včera holil vous. Už mne docela svědila huba, a tak jsem se jal zbavit těch drátů, trčících mi z brady a okolí. Průběh holení se zdál v pořádku. Najednou blbý pohyb svalů mé pravé paže, možná i tik ve svalu hubním a já, třímající ten ostrý předmět, najednou šup a krve jako z HyPulíka. Prostě díra v bradě. No nic, dnes hurá pro nákup. Obouvám si boty a v zrcadle vidím podříznutého HyPulíka. Takovej koláč krve? Umyl jsem to, ale stejně to vypadalo na

nepovedenou sebevraždu. Já, netrefil jsem se do krční tepny, chvála Bohu, odnesla to brada. „Takhle mám jít nakupovat?“ ptám se. A pak mi došlo, že mám tlamokrytku. Veškerá poškození holicím ostrým rázem zmizela. Nosím tlamokrytku. Není to vítězství? A víte o tom, že když vidím odraz ve skle někde v obchodě, či v zrcadle, že ztrácím komplexy? Jsem hezčí.

Jo, je pravda, že si vydělám míň, protože býtí v práci znamená, že pokud počítač pracuje třeba hodinu sám, tak jdu například opravovat kabely, nebo něco vymyslím a upravuji na soutěžích, doma ne. Doma se flákám. Ale nevadí: Uklízím, vařím, starám se o sebe a je mi dobře. A když už přijde telefonát ohledně práce, sedám k počítači a upravuji a stříhám vaše telefonáty ze záznamníku, zpracovávám dodané písničky z domova. JÓÓÓ, teď jsem si vzpomněl například na Petra Šišku, jak vám posílal vzkazy v kraťasech. To jsem se chechtal. To, že to přišlo z toho telefonu vzhůru nohama, to je pár kliknutí a je to v pohodě, ale že má uříznutý vršek hlavy, ale je mu výborně

vidět mezi nohy, to jsem se bavil a nedalo se s tím dělat nic. Petře, promiň, už jsi to napravil a tvůj rytířský čin, že se nebudeš holit, dokud to neskončí, obdivuji.

Ono tehdy jsme s manželkou učinili experiment, zda by mi to slušelo s vousy. A byl to experiment zdouhavý a nepříjemný. Než naroste vous, probíhá několik fází. (Předešlu, že se holím nerad, nebaví mne to a tak tuto činnost provádím ve fázi dvě - viz dále.)

Fáze jedna - rostou: nemusím se holit a to mne bavilo, žena nemrlala, že jsem neoholen, čekala, jak to bude pokračovat. Fáze dvě - svědí: normálně bych se oholil, ale je tu ten experiment. Fáze tři: Už nesvědí, ale smrdí vším, co jsem snědl, vypil a i benzínovou pumpu a spoustu dalších míst jsem z toho novotvaru cítil. Dostavila se novinka: krom hlavovlasů je třeba šamponovat i bradovlas. Fáze čtyři: zjistilo se, že můj vous se rozhodl předvésti veškeré barvy ochlupení mých předků až do dvanáctého století, tedy předků, na které nejsme pyšní, neb to byli loupeživí rytíři. Tu vous černý, tu

šedý, tu zrzavý. Barev tam bylo určitě více, ale zcela jasně jsme s ženou dospěli k názoru, že holá huba je holt holá huba. Holení, vysilující holení dlouhovousu mne přesvědčilo, že takovýto experiment již nepodstoupím. Jen jednu poznámku z té doby pamatuji: Vousatý bubeník Venca se mi v hospodě pochechtával, že vypadám jako strakapoud. On sám se honosil úhledným, černým a hustým plnovousem. Patříčně se jím pyšnil, a tak jsem se styděl.

Nějak jsem zapomněl na tu tlamokrytku: Dnes by si Vašek neměl možnost dělat ze mne srandu, neb by mou strakatost nezahlédl. Víte, asi vám, milí čtenáři, chci sdělit, že vše zlé je k něčemu dobré. Svou práci ve Šlágru mám velice rád a jsem na ni hrdý. Před Vánoci však bylo tolik koncertů a natáčení mimo studio, že už jsme skřípali všichni zuby. Těch tun odtahané techniky, kilometry kabelů, hodin za volantem. Ale přesto tu práci všichni děláme rádi. A teď? „Kdy už někam pojedeme?“ ptám se sám sebe toužebně. Víme, zase před Vánoci budu skřípat posledními zbytky zubů, ale chybí mi vaše úsměvy na koncertech, vaše milé a spokojené tvářičky. Už aby ten Kurňavir táhl do p... padous, a nechal nás zase se setkávat a dělat si navzájem radost. A teď jsem si na závěr mého psaní nalil skleničku a připil jsem si na vaše zdraví. Na brzkou shledanou, viděnou, slyšenou a rukopodanou...

Váš HyPulík

10. 4. 2020, Kněžské
Dvory, Budějce

